

σιακής καταστάσεως, τα ουσιώδη κριτήρια κατατάξεως μπορούν να εφαρμοστούν στο πλαίσιο των άρθρων 31 και 32 του κανονισμού αυτού.

Όταν, αντίθετα, έχει γίνει ένταξη του υπαλλήλου δυνάμει του κανονισμού 3018/87 για τη θέσπιση ειδικών και μεταβατικών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη του προσωπικού των υπερπόντιων εδαφών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως Συνεργασίας ως

υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η κατάταξή του με την πράξη διορισμού είναι ορθή εφόσον καθορίστηκε κατ' εφαρμογή του κατά παρέκκλιση και αυτομάτου κριτηρίου το οποίο στηρίζεται στο επίπεδο του μισθού που ελάμβανε προηγουμένως ο υπάλληλος από την Ένωση, όπως αυτό ορίζεται στο άρθρο 3 του προαναφερθέντος κανονισμού, και του οποίου η εφαρμογή αποκλείει, κατά συνέπεια, να ληφθούν υπόψη τα κριτήρια κατατάξεως του γενικού καθεστώτος.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 29ης Μαρτίου 1990 *

Στην υπόθεση T-57/89,

Νικόλαος Αλεξανδράκης, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Suva (Fidji), εκπροσωπούμενος από τον Edmond Lebrun, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Tony Bieber, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Sean van Raepenbusch, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο τη μερική ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 12ης Φεβρουαρίου 1988, περί διορισμού του προσφεύγοντος ως υπαλλήλου, κατά το μέρος

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που διορίστηκε σε θέση κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως και κατετάγη στο βαθμό Α 4, καθώς και την υπέρ του προσφεύγοντος αναγνώριση της κατατάξεώς του στο βαθμό Α 3 με την εν λόγω πράξη διορισμού,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Α. Saggio, πρόεδρο τμήματος, Χ. Γεραρή και Κ. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: Η. Jung

λαμβάνοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 15ης Φεβρουαρίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά, διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 1 Ο προσφεύγων Αλεξανδράκης είναι υπάλληλος της Επιτροπής. Πριν ενταχθεί στις υπηρεσίες του θεσμικού αυτού οργάνου, είχε προσληφθεί το 1981 από την Ευρωπαϊκή Ένωση Συνεργασίας (στο εξής: Ένωση ή ΕΕΣ), διεθνή ένωση χωρίς κερδοσκοπικό σκοπό που ιδρύθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του βελγικού δικαίου προς τον σκοπό της διευκολύνσεως οικονομικής συνεργασίας μεταξύ της Κοινότητας και των αναπτυσσομένων χωρών. Πρέπει να διευκρινιστεί ότι η ΕΕΣ είχε ως σκοπό, εντός του πλαισίου του καταστατικού της και των συμφωνιών που είχε συνάψει με την Επιτροπή, την πρόσληψη και τη διαχείριση ειδικού προσωπικού — που προοριζόταν να αναλάβει έργα συνεργασίας και επιστημονικού και τεχνικού ελέγχου — κατανεμημένου σε τρεις κατηγορίες, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και το προσωπικό των υπεροποντίων εδαφών. Ο Αλεξανδράκης, προσληφθείς από την ένωση ως μη τακτικός υπάλληλος των υπεροποντίων εδαφών, τέθηκε έτσι στη διάθεση της Επιτροπής, όπου άσκησε από το 1984 καθήκοντα αντιπροσώπου (βαθμού 1, κλιμάκιο 2) της Επιτροπής σε κράτος ΑΚΕ που είχε υπογράψει τη σύμβαση του Λομέ.

- 2 Μετά την έναρξη της ισχύος του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 3018/87 του Συμβουλίου, της 5ης Οκτωβρίου 1987, για τη θέσπιση ειδικών και μεταβατικών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη του προσωπικού των υπερπόντιων εδαφών της Ευρωπαϊκής Ένωσης Συνεργασίας ως υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 286, σ. 1), ο προσφεύγων διορίστηκε — με απόφαση της Επιτροπής της 12ης Φεβρουαρίου 1988, που εκδόθηκε κατ' εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού — « υπάλληλος... σε θέση κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως — προϊσταμένου ειδικής υπηρεσίας, κατετάγη στο βαθμό Α 4, κλιμάκιο 2, και τοποθετήθηκε σε γενική διεύθυνση αναπτύξεως ως προϊστάμενος της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Μονροβία (Λιβερία) ». Ο κανονισμός 3018/87, που εντάσσεται στο πλαίσιο πολιτικής διαδοχικής μεταφοράς των διαφόρων κατηγοριών προσωπικού της ΑΚΕ στην υπηρεσία της Επιτροπής, εγκαθιδρύει ειδικό και μεταβατικό σύστημα προσλήψεων: ειδικότερα, προβλέπει στο άρθρο 3 ότι « ο υπάλληλος που διορίζεται δυνάμει του παρόντος κανονισμού κατατάσσεται, ενδεχομένως κατά παρέκκλιση από τα άρθρα 31 και 32 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, σε κατηγορία, βαθμό και κλιμάκιο των οποίων ο βασικός μισθός αντιστοιχεί με τον βασικό μισθό που είχε στην Ένωση. Η κατάταξη αυτή καθορίζεται από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή σύμφωνα με την ακόλουθη αντιστοιχία: οι βαθμοί I, II, III της Ένωσης αντιστοιχούν στην κατηγορία Α του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ... ».
- 3 Υπό τις περιστάσεις αυτές άσκησε ο προσφεύγων στις 11 Μαΐου 1988 διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως κατά της προαναφερθείσας απόφασης της Επιτροπής, κατά το μέρος που κατετάγη στο βαθμό Α 4, και ζήτησε να καταταγεί στο βαθμό Α 3. Με τη διοικητική του ένσταση αμφισβητούσε ο προσφεύγων τη μονιμοποίησή του στο βαθμό Α 4 για τον λόγον ότι κατά την κατάταξη αυτή δεν ελήφθησαν υπόψη τα ουσιώδη κριτήρια κατατάξεως που αποτελούν η ηλικία του, η επαγγελματική του πείρα και η πανεπιστημιακή του μόρφωση, παραβιάστηκε δε και η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων· περαιτέρω, αξίωσε την τακτοποίηση της κατατάξεώς του ενόψει ακριβώς των προαναφερθέντων κριτηρίων.
- 4 Μετά την παρέλευση της νόμιμης προθεσμίας χωρίς να δοθεί απάντηση στη διοικητική του ένσταση, ο Αλεξανδράκης άσκησε την παρούσα προσφυγή, με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 24 Νοεμβρίου 1988, ζητώντας τη μερική ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 12ης Φεβρουαρίου 1988 με την οποία διορίστηκε υπάλληλος, κατά το μέρος που ο διορισμός αυτός έγινε σε θέση κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως με κατάταξη στο βαθμό Α 4, καθώς και την κατάταξή του, με την εν λόγω πράξη διορισμού, στον βαθμό Α 3. Προς στήριξη της προσφυγής του ο προσφεύγων ισχυρίζεται κυρίως ότι η επίδικη κατάταξη παραβιάζει την αρχή της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως, επικουρικά δε ότι η κατάταξη αυτή δεν είναι σύμφωνη με τα ουσιώδη κριτήρια κατατάξεως, ενέχει δε δυσμενή διάκριση. Μετά την κατάθεση της προσφυγής η Επιτροπή απέρριψε ρητά τη διοικητική ένσταση με αιτιολογημένη απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 1988.

5 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη πλήρως ενώπιον του Δικαστηρίου. Μετά τη λήξη της έγγραφης διαδικασίας το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση αυτή στο Πρωτοδικείο με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, κατ' εφαρμογή της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988 με την οποία ιδρύθηκε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

6 Τα αιτήματα των διαδίκων έχουν ως εξής.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 12ης Φεβρουαρίου 1988 με την οποία διορίστηκε ως υπάλληλος, κατά το μέρος που καθορίζει το βαθμό του και το κλιμάκιο του·
- να κρίνει ότι ο προσφεύγων πρέπει να καταταγεί, με την εν λόγω πράξη διορισμού, στον βαθμό Α 3·
- να ακυρώσει την απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος της 11ης Μαΐου 1988·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
- να κρίνει κατά νόμο για τα δικαστικά έξοδα.

Επί του λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως της αρχής της συμφωνίας βαθμού και θέσεως και της αρχής της ισότητας επί του θέματος αυτού

7 Ο κύριος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει ο προσφεύγων αναφέρεται στην παράβαση του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, ιδίως δε του άρθρου 5, παράγραφος 4, και του παραρτήματος I Α, της αποφάσεως της καθής που ελήφθη κατ' εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού, καθώς και παραβίαση της αρχής της ισότητας η οποία πρέπει να αντιμετωπιστεί σε σχέση με τον

προηγούμενο λόγο. Ο Αλεξανδράκης υπογραμμίζει ότι το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ιδρύει την αρχή της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως. Εφόσον διετέλεσε αντιπρόσωπος της Επιτροπής σε κράτος ΑΚΕ, θεωρεί ότι τα καθήκοντά του αυτά αντιστοιχούν στην πρότυπη θέση προϊσταμένου τμήματος — δηλαδή βαθμού Α 3 — και όχι στην πρότυπη θέση κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως βαθμού Α 4, στην οποία και διορίστηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση.

- 8 Μολονότι το ζήτημα του παραδεκτού του πρώτου αυτού λόγου ακυρώσεως δεν προβλήθηκε από τους διαδίκους, το Πρωτοδικείο δικαιούται να το ερευνήσει αυτεπαγγέλτως δυνάμει του άρθρου 92, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται *mutatis mutandis* και στο Πρωτοδικείο και το οποίο προβλέπει ότι μπορεί να εξετάσει οποτεδήποτε αυτεπαγγέλτως το अपαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως (βλέπε τις αποφάσεις της 16ης Δεκεμβρίου 1960, *Humblet κατά Βελγικού Κράτους*, 6/60, Rec. 1960, σ. 1125, ιδίως σ. 1147· της 23ης Απριλίου 1956, *Groupement des industries sidérurgiques luxembourgeoises κατά Αναστάτης Αρχής*, 7/54 και 9/54, Rec. 1956, σ. 53, ιδίως σ. 86· και της 27ης Ιουνίου 1989, *Giordani κατά Επιτροπής*, σκέψη 10, 200/87, Συλλογή 1989, σ. 1877). Το θέμα παραδεκτού που τίθεται στην προκειμένη περίπτωση αφορά τη συμφωνία μεταξύ διοικητικής ενστάσεως και προσφυγής. Πρόκειται για ζήτημα δημοσίας τάξεως κατά το μέτρο που αναφέρεται στο νομότυπο της διοικητικής διαδικασίας η οποία έχει χαρακτηριστεί από το Δικαστήριο ως ουσιαστικής τύπος, με την απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 1977, *De La Croix κατά Δικαστηρίου*, σκέψεις 10 και 11 (91/76, Rec 1977, σ. 225). Ειδικότερα, η αυτεπάγγελτη έρευνα του ζητήματος αυτού δικαιολογείται ιδίως ενόψει του σκοπού της διοικητικής διαδικασίας, όπως προσδιορίστηκε με σταθερή νομολογία και εντελώς πρόσφατα με την απόφαση της 14ης Μαρτίου 1989, κατά την οποία « η διαδικασία που προηγείται της δίκης έχει ως σκοπό να επιτρέψει την εξώδικη διευθέτηση των διαφορών που ανέκυψαν μεταξύ των μονίμων ή μη μονίμων υπαλλήλων της διοικήσεως. Για να μπορέσει να επιτύχει τον σκοπό της η διαδικασία αυτή πρέπει η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να είναι σε θέση να γνωρίζει κατά τρόπο αρκετά ακριβή τις αιτιάσεις που διατυπώνουν οι ενδιαφερόμενοι κατά της αμφισβητούμενης απόφασης » (απόφαση της 14ης Μαρτίου 1989, *Casto del Amo Martinez κατά Κοινοβουλίου*, σκέψη 9, 133/88, Συλλογή 1989, σ. 689· βλέπε επίσης υπό την έννοια αυτήν ιδίως τις αποφάσεις της 17ης Φεβρουαρίου 1977, *Reinarz κατά Επιτροπής και Συμβουλίου*, 48/76, Rec. 1977, σ. 291, και της 1ης Ιουλίου 1976, *Sergy κατά Επιτροπής*, 58/75, Rec. 1976, σ. 1139).

- 9 Κατά συνέπεια, δεν συντρέχει λόγος να ερευνηθεί το βάσιμο του πρώτου λόγου ακυρώσεως που προβάλλει ο προσφεύγων, αλλά πρέπει να επισημανθεί ότι ο λόγος αυτός δεν είχε προβληθεί με τη διοικητική ένσταση και ότι για πρώτη φορά προβλήθηκε κατά τη διάρκεια της έγγραφης διαδικασίας. Κατά πάγια νομολογία « στις υπαλληλικές προσφυγές τα αιτήματα που υποβάλλονται ενώπιον του Δικαστηρίου δεν μπορούν να έχουν παρά το ίδιο αντικείμενο με τα αιτήματα που εκτέθηκαν στη διοικητική ένσταση και να μην περιλαμβάνουν παρά αμφισβητήσεις που στηρίζονται στην

ίδια αιτία με τις αμφισβητήσεις που προβλήθηκαν στην ένσταση. Οι αμφισβητήσεις αυτές μπορούν να αναπυχθούν ενώπιον του Δικαστηρίου με την προβολή λόγων ακυρώσεως και ισχυρισμών που δεν περιλαμβάνονται, κατ' ανάγκη, στην ένσταση, αλλά που συνδέονται στενά με αυτή» (βλέπε αποφάσεις της 20ής Μαΐου 1987, Geist κατά Επιτροπής, σκέψη 9, 242/85, Συλλογή 1987, σ. 2181· της 26ης Ιανουαρίου 1989, Koutchoumoff κατά Επιτροπής, σκέψη 10, 224/87, Συλλογή 1989, σ. 99· και της 14ης Μαρτίου 1989, Casto del Amo Martínez, που αναφέρθηκε πιο πάνω, σκέψη 10· βλέπε επίσης την απόφαση της 7ης Μαΐου 1986, Rihoux κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 13, 52/85, Συλλογή 1986, σ. 1555).

- 10 Διαπιστώνεται συναφώς ότι στην προκειμένη περίπτωση η διοικητική ένσταση όχι μόνο δεν αναφέρεται στον πρώτο λόγο ακυρώσεως, αλλά δεν χρησιμοποιεί, κατά τη διατύπωση που χρησιμοποιεί η σκέψη 13 της προαναφερθείσας απόφασης της 14ης Μαρτίου 1989, « κανένα στοιχείο από το οποίο θα μπορούσε να συναχθεί, ακόμη κι αν ήθελε λίγη προσπάθεια ερμηνείας της ενστάσεως με πνεύμα ευρύ », ότι σκόπευε να προβάλει παράβαση της αρχής της αντιστοιχίας βαθμού και θέσεως και παραβίαση της αρχής της ισότητας αντιμετωπιζόμενης στο σημείο αυτό αποκλειστικά σε συνδυασμό με τον προηγούμενο κανόνα.
- 11 Υπό τις περιστάσεις αυτές ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Επί του λόγου ακυρώσεως περί μη λήψεως υπόψη των ουσιαστών κριτηρίων κατατάξεως και περί παραβιάσεως της αρχής της ισότητας υπό το πρίσμα αυτών των κριτηρίων και της ιθαγενείας

- 12 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβάλλεται επικουρικά από τον προσφεύγοντα αναφέρεται στην παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως — όπου ορίζεται ιδίως ότι οι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια κατηγορία υπόκεινται στις ίδιες προϋποθέσεις προσλήψεως —, στην παράβαση του άρθρου 3 του κανονισμού 3018/87 καθώς και στην παραβίαση των γενικών αρχών του δικαίου. Ο λόγος αυτός χωρίζεται σε δύο σκέλη τα οποία αφορούν, αντιστοίχως, τα ουσιαστικά κριτήρια κατατάξεως που έχει δεχθεί η Επιτροπή στο πλαίσιο του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και την αρχή της ισότητας.
- 13 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, ο Αλεξανδράκης υποστηρίζει ότι η κατάταξή του δεν είναι σύμφωνη με κανένα από τα ουσιαστικά κριτήρια κατατάξεως, τα οποία αποτελούν η ηλικία του (48 ετών), ο χρόνος της επαγγελματικής του πείρας (21 έτη) και η πανεπιστημιακή του μόρφωση (Bachelor of Arts, Masters of Art, Philosophy Doctor of Economics).

- 14 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι η πρόσληψη του προσωπικού των υπερποντίων εδαφών δεν γίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αλλά βάσει των διατάξεων του άρθρου 3 του κανονισμού 3018/87 που θεσπίζουν ρητά παρεκκλίσεις.
- 15 Ο σχετικός ισχυρισμός της Επιτροπής πρέπει να γίνει δεκτός. Συγκεκριμένα, πρέπει πράγματι να επισημανθεί ότι τα ουσιώδη κριτήρια κατατάξεως, τα οποία επικαλείται ο προσφεύγων, μπορούν να εφαρμοστούν στο πλαίσιο των άρθρων 31 και 32 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, όταν η Επιτροπή προβαίνει σε διορισμό υπαλλήλου βάσει του γενικού καθεστώτος προσλήψεων που προβλέπεται από τον κανονισμό αυτό. Ο προσφεύγων όμως ενετάχθη δυνάμει ειδικού κανονισμού η δε κατάταξή του με την πράξη διορισμού είναι κατά συνέπεια ορθή εφόσον καθορίστηκε κατ' εφαρμογή του κατά παρέκκλιση κριτηρίου του άρθρου 3 του κανονισμού 3018/87, το οποίο αποκλείει ρητά την εφαρμογή των προαναφερθεισών διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Σχετικά διαπιστώνεται ότι το κριτήριο του άρθρου 3 τηρείται στο επίπεδο του μισθού που ελάμβανε προηγουμένως ο υπάλληλος από την Ένωση: ο ενδιαφερόμενος διορίστηκε στην κατηγορία, στον βαθμό και στο κλιμάκιο ο μισθός των οποίων αντιστοιχεί στον μισθό που ελάμβανε στην ΕΕΣ, η εφαρμογή δε του αυτομάτου αυτού κριτηρίου αποκλείει να ληφθούν υπόψη τα κριτήρια κατατάξεως που επικαλείται ο προσφεύγων.
- 16 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αφορά την παραβίαση της αρχής της ισότητας, ο Αλεξανδράκης ισχυρίζεται πρώτον ότι η προσβαλλόμενη κατάταξη είναι δυσμενής σε σχέση με την κατάταξη των συναδέλφων του που διορίστηκαν υπάλληλοι κατ' εφαρμογή του κανονισμού 3018/87. Η δυσμενής αυτή διάκριση προκύπτει από το ότι άλλοι μη μόνιμοι υπάλληλοι των υπερποντίων εδαφών που κατετάγησαν στον ίδιο βαθμό με τον προσφεύγοντα ή στον ανώτερο βαθμό είχαν λιγότερα προσόντα από αυτόν ενόψει των προαναφερθέντων ουσιωδών κριτηρίων. Ο προσφεύγων υποστηρίζει περαιτέρω ότι η κατάταξή του στον βαθμό Α 4 αποτελεί δυσμενή διάκριση οφειλόμενη στην ιθαγένεια, διότι είναι ο μόνος προϊστάμενος αντιπροσωπείας ελληνικής ιθαγενείας, κατά συνέπεια δε καμιά θέση Α 3 δεν δόθηκε σε Έλληνα υπήκοο.
- 17 Η Επιτροπή αντικρούει αυτό τον ισχυρισμό υποστηρίζοντας ότι η κατάταξη του προσφεύγοντος και των συναδέλφων του της κατηγορίας των μη μόνιμων υπαλλήλων των υπερποντίων εδαφών του ΑΚΕ έγινε με το ίδιο κριτήριο που ορίζει το άρθρο 3 του κανονισμού 3018/87, το οποίο εγκαθίδρυσε ειδικό σύστημα προσλήψεως, πέραν οποιασδήποτε σκέψεως σχετικής με την ιθαγένεια.

- 18 Σχετικά με τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι η κατάταξή του ήταν δυσμενής, υπό το πρίσμα των ουσιωδών κριτηρίων κατατάξεως άλλων προϊσταμένων αντιπροσωπειών, πρέπει να υπομνηστεί ότι τα κριτήρια αυτά δεν εφαρμόζονται στο πλαίσιο του κανονισμού 3018/87 και δεν μπορεί, κατά συνέπεια, να τα επικαλεστεί λυσιτελώς ο προσφεύγων.
- 19 Όσον αφορά την αιτίαση περί δυσμενούς διακρίσεως λόγω ιθαγενείας, αρκεί η διαπίστωση ότι η Επιτροπή προέβη στην κατάταξη του προσφεύγοντος κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού κριτηρίου που προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού 3018/87, πέραν οποιασδήποτε σκέψεως σχετικής με την ιθαγένεια.
- 20 Ο προσφεύγων υποστηρίζει εξάλλου επικουρικά ότι, κι αν ακόμη η κατάταξή του — εφόσον ήταν θεμελιωμένη κατά τον χρόνο του διορισμού του στο γράμμα του άρθρου 3 του κανονισμού 3018/87 — δεν μπορεί να θεωρηθεί παράνομη ούτε σε σχέση με τα ουσιώδη κριτήρια κατατάξεως ούτε υπό το πρίσμα της αρχής της ισότητας, η Επιτροπή όφειλε πάντως να εξακριβώσει μήπως ο βασικός μισθός που ελάμβανε προηγουμένως από την ΕΕΣ ήταν νομικά ή πραγματικά πεπλανημένος.
- 21 Πρέπει να υπογραμμιστεί σχετικά ότι το Συμβούλιο, θεσπίζοντας την προαναφερθείσα διάταξη του κανονισμού 3018/87, καθιέρωσε αντικειμενικό και αυτόματο κριτήριο κατατάξεως των μη μονίμων υπαλλήλων της ΕΕΣ κατά τον χρόνο του διορισμού τους, προς τον σκοπό της διατήρησης της θέσεως που είχαν προηγουμένως στον παλιό τους εργοδότη, δηλαδή στην Ένωση και όχι στην Επιτροπή (απόφαση της 13ης Ιουλίου 1989, Alexis Albert κατά Επιτροπής, σκέψη 11, 286/83, Συλλογή, 1989, σ. 2445). Απ' αυτό προκύπτει ότι δικαίως η Επιτροπή περιορίστηκε να εφαρμόσει αυτό το αυτόματο κριτήριο κατατάξεως στην απόφαση περί μονιμοποίησεως του προσφεύγοντος, η οποία ελήφθη βάσει του εν λόγω κανονισμού.
- 22 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει ο προσφεύγων δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 23 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται και στις δίκες ενώπιον του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον διατυπώθηκε σχετικό αίτημα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Μαρτίου 1990.

Saggio

Γεραράς

Lenaerts

γραμματέας

H. Jung

Ο πρόεδρος

A. Saggio